

Khi nào em cưới anh?

Tôi nhìn nàng vài giây rồi bảo “Tại sao lần này em không cầu hôn anh nhỉ?”

“Em à?” - Nàng hỏi, mắt mở to ngạc nhiên.

“Tại sao không?”, tôi hỏi, “Có gì sai đâu?”

Nàng đỏ mặt, đáp, “Không.”

Lần đầu tiên khi tôi hỏi cưới nàng là khi chúng tôi lên sáu.

“Mình sẽ là chồng”, tôi nói, “còn cậu là vợ”

“Không được”, cô bé trả lời ngắn gọn.

...”Được mà”, tôi nói

“Không được”, cô bé đáp lại và bỏ đi.

Một lúc sau, tôi cũng bỏ đi luôn. Chẳng có gì vui khi chơi một mình trong nhà cả.

Lần thứ hai tôi hỏi cưới nàng là khi chúng tôi mười bốn.

Chúng tôi là một đôi nhảy trong vũ hội hằng năm của trường và tôi chờ nàng ra khỏi phòng thay đồ. Tôi mặc bộ com-lê đen có thắt nơ. Khi nàng bước ra khỏi phòng thay đồ trong chiếc đầm màu hồng ngang gối, tôi hít một hơi thật sâu. Nàng giống như một thiên thần từ trời xuống.

Khi chúng tôi chờ đợi thầy ra hiệu bước lên sân khấu, tôi nhìn nàng chăm chăm và cố gắng cất giọng. Nàng bắt gặp cái nhìn của tôi và mỉm cười hỏi: “Này, cậu nhìn gì vậy?”

“Cậu đồng ý lấy mình ko?” tôi buột miệng.

Nụ cười trên môi nàng nở toét, rồi vài giây sau đó nàng phá lên cười. Tôi ko quan tâm. Tôi thấy những vì sao trong mắt nàng. Vẫn cười to, nàng cầm tay

tôi và dẫn tôi lên sân khấu.

Lần thứ ba tôi cầu hôn nàng là vào sinh nhật thứ mười sáu của nàng.

Chúng tôi đi picnic với những người bạn và hai chúng tôi ngồi bên nhau dưới 1 cái cây khi những đứa khác đang cãi nhau về trò chơi tiếp theo. Nàng cười khi ai đó nói gì đằng xa. Tôi nghe tiếng chuông ngân vang trong giọng nói của nàng. Tôi ngắt bông cúc dại mọc gần chỗ tôi ngồi, đưa cho nàng và nói, “Em đồng ý làm vợ anh chứ?”

Nàng đỏ mặt khi ngược nhìn bông hoa, rồi lại phá lên cười. Nàng cầm bông hoa rồi chạy lại chỗ đám bạn. Tôi chạy theo.

Lần thứ tư, chúng tôi mười tám.

Chúng tôi ngồi trong một quán cà phê ở trường, nàng nhấp nhấp ly nước cam và nói về một bài thơ hay nàng vừa đọc. Sau khi nói liên tục vài phút, nàng ngừng lại và hỏi, “Chuyện gì thế? Sao anh không nói gì cả?”

Tôi nhìn vào mắt nàng và nói, “Anh muốn sống cuộc đời với em. Em sẽ lấy anh chứ?”. Như lần trước, nàng phá lên cười rồi nói, “Anh chưa đủ tuổi lấy vợ đâu.” Rồi nàng bắt đầu nói về một bài thơ khác.

Lần thứ năm tôi hỏi cưới nàng là khi chúng tôi tốt nghiệp.

Cả hai đã 21. Tôi quỳ 1 chân xuống, tay cầm 1 bông hồng đỏ và nói với nàng. “Bây giờ em có đồng ý cho anh được trở thành chồng em không?”

Lần này nàng cười không thành tiếng và đáp, “Anh lúc nào cũng vội vã. Anh muốn theo học tiếp đại học, đúng không?”

Tôi nhún vai, đứng dậy, rồi đi cùng nàng vào hội trường.

Bốn năm sau, tôi hoàn tất chương trình sau đại học và tìm được một việc làm trong một công ty đa quốc gia.

Chúng tôi ngồi bên nhau trong một quán kem thì nàng khơi lại chuyện cũ. “Đã bốn năm rồi anh chưa cầu hôn em”, nàng nói. “Chuyện gì thế? Anh thay đổi rồi à?”. Nàng cười rộng miệng.

“Em nghĩ sao?” tôi chọc.

“Em nghĩ anh sợ bị em từ chối 1 lần nữa.”

“Em chưa thật sự từ chối anh lần nào, cho đến bây giờ,” tôi phản đối. “Em chưa bao giờ thật sự trả lời Không.”

“Em đã nói hồi chúng ta lên 6”, nàng lưu ý tôi.

“Cô ấy nhớ,” tôi nghĩ thầm trong bụng, rồi mỉm cười khi nghĩ lại kỷ niệm đó. Tôi múc muỗng kem cho nàng, và nói, “Thôi được, như vậy là em đã từ chối anh một lần.”

“Thì sao?”, nàng nói khi nếm miếng kem tôi múc.

“Thì không có gì,” tôi đáp

Nàng chớp mắt trong im lặng. Nàng không còn cười nữa.

“Mà này”, tôi hỏi, “Em nghĩ là anh thay đổi à? ‘

Nàng cau mày nói “Em không biết.” Trông nàng thật dễ thương thậm chí khi cau mày.

Tôi nhìn nàng vài giây rồi bảo “Tại sao lần này em không cầu hôn anh nhỉ?”

“Em à?” - Nàng hỏi, mắt mở to ngạc nhiên.

“Tại sao không?”, tôi hỏi, “Có gì sai đâu?”

Nàng đỏ mặt, đáp, “Không.”

“Em đang từ chối anh một lần nữa đấy à?” Tôi hỏi.

“Không, không.” Nàng nói nhanh.

“Vậy có nghĩa là em nói Đồng ý?”

Nàng le lưỡi về phía tôi khi nhận ra điều tôi đang cố làm, và trở lại ăn kem

của mình.

“Này em,” tôi nói khi cầm tay nàng. “Lấy anh nhé.”

Nàng nhú mũi đáp, “Anh chắc chứ?”

Tôi đã chắc chắn từ khi 6 tuổi. “Vâng”, tôi đáp gọn.

Nàng chỉ mỉm cười, và gật đầu.

Khó khăn, trở ngại là điều đáng sợ nhất khi bạn rời mắt khỏi mục tiêu của chính mình By Henry Ford